

N:o 38.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, med förslag till lag innefattande tillägg till förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875; gifven Stockholms slott den 7 mars 1890.

Under åberopande af härvid fogade, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll vill Kongl. Maj:t föreslå Riksdagen att antaga följande

Lag

innefattande tillägg till förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875.

Härigenom förordnas som följer:

Lån af sparbanks medel må ej utlemnas mot skuldförbindelse, för hvars uppfyllande ledamot eller suppleant i styrelsen eller vid banken anställd tjänsteman i egenskap af gäldenär eller löftesman svarar, utan så är att för lånet ställes full säkerhet af inteckning uti fastighet, å landet inom hälften af medeltaxeringsvärdet för de tio sista åren och i stad inom hälften antingen af brandförsäkringsvärdet eller af sist fastställda taxeringsvärdet, eller ock pant af statens eller allmänna hypo-

teksbankens obligationer eller andra värdepapper, hvilka med afseende på säkerheten äro närmast dermed jemförliga.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

O S C A R.

F. v. Essen.

Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen uti statsrådet å Stockholms slott den
6 december 1889.

Närvarande:

Hans excellens, herr statsministern friherre ÅKERHIELM,
Hans excellens, herr ministern för utrikes ärendena grefve LEWENHAUPT,
Statsråden: friherre VON OTTER,
WENNERBERG,
friherre PALMSTIERNA,
friherre VON ESSEN,
friherre ÅKERHIELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet friherre von Essen
föredrog i underdånighet Riksdagens den 2 maj 1888 aflåtua underdå-
niga skrifvelse, deri Riksdagen anhållit, att Kongl. Maj:t täcktes låta
utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser om för-
bud för ledamot af styrelse för sparbank och vid styrelsen anställd tjänste-
man att såsom löftesman ikläda sig betalningsansvar för lån af spar-
bankens under styrelsens förvaltning ställda medel.

I sammanhang härmed anmälades en af Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Kopparbergs län i underdånig skrifvelse den 23 oktober 1885 i enahanda syfte gjord framställning;

öfver hvilken framställning öfverståthållareembetet och Kongl. Maj:ts befallningshafvande i länen afgifvit infordrade underdåniga utlåtanden.

Departementschefen anförde härefter:

»I underdånig skrifvelse den 23 oktober 1885 har Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Kopparbergs län anmält, att vid de inspektioner, han, med anledning af föreskriften i 7 § af nådiga förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875, låtit verkställa, blifvit utrönt, att i flera sparbanker inom länet ledamöter af styrelsen och densamma biträdande tjenstemän häftade i skuld eller iklädt sig borgen för i sparbanken upptagna lån. Detta förhållande, ehuru icke i allmän lag förbjudet, hade Eders Kongl. Maj:ts bemälde befallningshafvande funnit icke vara förenligt med god ordning samt lätt kunna leda till missbruk och förvecklingar och hemstälde därför i underdånighet, huru vida Eders Kongl. Maj:t kunde finna godt att, i likhet med hvad som föreskrifvits genom nådiga kungörelsen angående inskränkning i behörigheten att undfå lån af allmänna medel den 10 april 1863, i nåder förordna, att ledamot i styrelse för sparbank äfvensom sådan styrelse biträdande tjensteman icke finge ikläda sig betalningsansvar för lån af sparbankens under styrelsens förvaltning ställda medel.

Genom nådig remiss den 29 oktober 1885, har Eders Kongl. Maj:t behagat öfver denna framställning infordra underdåniga yttranden af öfverståthållareembetet och Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i länen; och hafva de bland de hörda myndigheterna, som icke tillstyrkt förslaget, mot detsamma hufvudsakligen erinrat, att det ifrågasatta ovilkorliga låneförbudet för ledamot af sparbanks styrelse kunde medföra svårighet att erhålla lämpliga personer till dessa befattningar, som i allmänhet icke vore aflönade, och att därför lånerätt borde styrelseledamot medgifvas mot pant af vissa slag af värdepapper, som ansågos fullgoda.

Vid 1888 års riksdag väcktes motioner i ämnet så väl inom Första som Andra Kammaren. Under det att uti den inom Andra Kammaren väckta motionen bland annat påyrkades bestämdt förbud för medlem af sparbanks styrelse att upptaga lån af sparbanks medel och att för sådant lån ikläda sig löftesmannans ansvar uttalades i den motion, som i ämnet väcktes i Första Kammaren, den åsigt, att det ovilkorliga för-

budet borde gälla endast löftesmannans ansvarigheten, men rätt till lån medgifvas ifrågavarande personer mot fullt betryggande realsäkerhet.

I enlighet med lagutskottets hemställan och begge kamrarnes sammanställande beslut har Riksdagen i skrifvelse den 2 maj 1888 förmålt, att den ur flera synpunkter funnit betänkligheter mot förslaget om förbud för ofvannämnda personer att sjelfve erhålla lån af sparbanks medel, men att ett förbud för dem att ikläda sig löftesmannans ansvar för sådana lån icke borde medföra någon olägenhet; hvarjemte Riksdagen erinrat, att om ett sådant förbud skulle medföra åsyftad verkan, torde erfordras föreskrift om lämplig påföljd för detsammes öfverträdande; och har Riksdagen på grund häraf anhållit, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser om förbud för ledamot af styrelse för sparbank och vid styrelsen anställd tjänsteman att såsom löftesman ikläda sig betalningsansvar för lån af sparbankens under styrelsens förvaltning ställda medel.

Ehuru efter min uppfattning gällande sparbankslagstiftning väl skulle behöfva i dess helhet omarbetas, har jag likväl icke ansett lämpligt att i afvaktan på en sådan åtgärds genomförande undanskjuta den fråga, som, på sätt jag nämnt, blifvit bragt under Eders Kongl. Maj:ts pröfning, helst denna fråga, hvars stora betydelse för vårt sparbanksväsende icke kan förnekas, synes utan svårighet kunna i och för sig lösas. Dervid kan jag dock icke tillstyrka, att man, på sätt Riksdagen föreslagit, stannar vid ett förbud för ledamot af sparbanks direktion och sparbankstjänsteman att *ingå borgen* för lån af sparbankens medel. Det skulle, såsom ock under diskussionen inom Första Kammaren anmärktes, vara föga följdriktigt att förbjuda dessa personer att ingå borgen, men fortfarande tillåta dem att hos sparbanken upptaga lån mot skuldebref utan realsäkerhet, då ju dessa två slag af förbindelser hafva i förhållande till banken samma karakter. För öfrigt är det väl uppenbart, att, då ju låntagarens intresse vid pröfning af låneansökning vida mera beröres än löftesmannens, faran för att ett obehörigt och för bankens säkerhet menligt undscende skall vid sådan pröfning göra sig gällande är större då styrelseledamot eller sparbankstjänsteman är låntagare än då han är löftesman. Jag är därför af den mening, att föga skulle vinnas med den halfva åtgärd Riksdagen ifrågasatt och att derutöfver bör stadgas ovillkorligt låneförbud för sparbankstjänsteman samt förbud för lån åt styrelseledamot annorledes än mot sådan realsäkerhet, som pröfvas fullgod. Om låneförbudet för styrelseledamot sålunda icke göres ovillkorligt, lär, att döma af de underdåniga yttranden Eders

Kongl. Maj:ts befallningshafvande afgifvit, svårighet icke derigenom böra uppstå att erhålla lämpliga personer till dessa befattningar.

Hvad beträffar den af Riksdagen ifrågasatta föreskrift om påföljd för förbudets öfverträdande, ber jag få erinra, att förvaltare af sparbank äro, jemlikt 6 § af förenämnda förordning, underkastade ansvar såsom sysslomän och således lära vara skyldige att, om de handla emot gällande föreskrifter, godtgöra den deraf vållade förlust. Ett sådant äfventyr för öfverträdande af det ifrågavarande förbudet synes böra vara tillräckligt verksamt.

På sålunda antydda grunder har jag, efter det i ärendet gemensam beredning egt rum med chefen för justitiedepartementet låtit utarbeta förslag till lag angående inskränkning i behörigheten att undfå lån af sparbanks medel eller att för sådant lån ingå borgen».

Sedan departementschefen härefter uppläst omförmälda, detta protokoll under litt. A. bilagda lagförslag, tillstyrkte statsrådet, att Kongl. Maj:t tacktes för det ändamål, 87 § regeringsformen omförmäler, genom utdrag af detta protokoll infordra högsta domstolens utlåtande öfver berörda förslag.

Hvad statsrådet sålunda tillstyrkt behagade
Hans Maj:t Konungen bifalla.

Ex protocollo

G. Louis De Geer.

Bil. litt. A.

Förslag

till

lag angående inskränkning i behörigheten att undfå lån af sparbanks medel eller att för sådant lån ingå borgen.

Häri genom förordnas som följer:

Ledamot eller suppleant i styrelse för sparbank, som i nådiga förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875 afses, så ock vid sådan styrelse anställd tjänsteman må icke såsom löftesman och sparbankstjänsteman ej heller såsom låntagare ikläda sig betalningsansvar för lån af sparbankens under styrelsens förvaltning ställda medel. Ej heller må lån till styrelseledamot eller suppleant utlemnas utan emot säkerhet af antingen inteckning i fast egendom inom hälften af medeltaxeringsvärdet för de 10 sista åren å landtfastighet eller inom halfva brandförsäkringsvärdet å stadsfastighet, eller pant af statens, allmänna hypoteksbankens eller dermed närmast jämförliga obligationer eller annan realsäkerhet, som sparbankens styrelse pröfvar vara fullt betryggande mot förlust.

Protokoll öfver ett lagärende, hållet uti Kongl. Maj:ts högsta domstol fredagen den 31 januari 1890.

Andra rummet:

Närvarande:

Justitieråden: WRETMAN,
SVEDELIUS,
GLIMSTEDT,
NORBERG,
LILIENBERG,
WESTMAN,
HUSS.

Sedan, enligt högsta domstolens beslut den 14 i denna månad, det till högsta domstolen, för afgifvande af utlåtande öfverlemnade förslag till lag angående inskränkning i behörigheten att undfå lån af sparbanks medel eller att för sådant lån ingå borgen, mellan högsta domstolens ledamöter cirkulerat, så företogs nu detta ärende till slutlig behandling; varande berörda förslag bilagdt detta protokoll.

Justitieråden *Wretman, Glimstedt, Norberg, Lilienberg, Westman* och *Huss* förenade sig om det yttrande, att i fråga om rubriken till den föreslagna lagen det i flera afseenden syntes lämpligt, att de ifråga-

satta stadgandena meddelades under formen af ett tillägg till förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875, samt att beträffande förslaget första punkt densamma syntes kunna föranleda ovisshet, huru vida låneaftal och i synnerhet huru vida borgensförbindelser, hvilka i strid mot föreskrifterna i denna lag blefve ingångna, lagligen skulle kunna göras gällande eller, såsom ingångna af dertill obehöriga personer, anses sakna giltighet. Härförutom förekomme, att det i nämnda punkt omförmälda förbud icke skulle obetingadt medföra det med lagen åsyftade ändamål. Ty om borgensansvarigheten tecknades å förskrifning, den der icke vore stäld till sparbanken utan t. ex. till innehafvaren, och denne derefter i banken belånade samma förskrifning, qvarstode det öfverklagade missförhållandet att bland bankens fonder komme att finnas förbindelser, för hvilkas uppfyllande ledamot eller suppleant i bankens styrelse eller vid banken anställd tjänsteman häftade i ansvar; och komme olägenhet af enahanda beskaffenhet att inträda, derest tjänsteman vid banken utfärdat dylik förskrifning och banken derefter belånade densamma. Med afseende å hvad sålunda blifvit anmärkt hemstälde bemälda ledamöter, att i stället för berörda förbud måtte meddelas bestämmelser, i syfte att förbindelser, för hvilkas uppfyllande personer, om hvilka i denna lag vore fråga, iklädt sig borgen, äfvensom förskrifningar, som vore utfärdade af tjänsteman vid sparbanken, icke finge derstädes belånas.

Vidare hemstälde justitieråden *Wretman*, *Norberg*, *Westman* och *Huss* att, då vid bedömande af säkerhet, som utgjordes af inteckning i stadsfastighet, dennas taxeringsvärde syntes icke böra lemnas utan beaktande, hvad förslaget beträffande dylik säkerhet innehölle, måtte så ändras att, i fråga om inteckning i stadsfastighet, hänsyn borde tagas till gällande taxeringsvärde å fastigheten, men till brandförsäkringsvärdet endast i det fall, att samma värde understeg det förstnämnda; hvarjemte justitierådet *Wretman*, med hvilken justitierådet *Norberg* instämde, tillade, att då man icke tilltrott sig att alldeles förbjuda ledamöter och suppleanter i sparbanks styrelse att af dess medel erhålla lån, åtminstone bort tillses, att den för sådana lån erbjudna säkerhet vore af beskaffenhet att allmänt anses såsom fullgod; men då förslaget öfverlemnade åt styrelsen nog stor frihet att antaga erbjuden pant endast styrelsen »pröfvade den vara fullt betryggande mot förluster», så borde de säkerhetshandlingar, som fingo i nämnda hänseende godkännas, närmare bestämmas än i förslaget skett.

Justitieråden *Lilienberg*, *Westman* och *Huss* yttrade derefter, att, ehuru sparbankernas finansiella förvaltning och sålunda jemväl villkoren

för erhållande af lån egentligen låge utom det lagstiftningsområde, der högsta domstolen hade sig ålagdt att meddela utlåtande, bemälda ledamöter dock ansågo sig icke böra lemna oanmärkt, det uttrycket »real-säkerhet», hvilket nu antagligen för första gången skulle komma att användas i en allmän författning, syntes allt för sväfvande för att icke lemna rum för stridig tolkning. Dermed kunde åsyftas panträtt i en sak, d. v. s. ett kroppsligt ting, men äfven panträtt i allmänhet, enär denna räknades till de s. k. sakrätterna. I senare fallet skulle således uttrycket omfatta jemväl pant af fordringar; och låge detta så mycket närmare att antaga, som pantsatta obligationer enligt förslagets ordalydelse hänförts till realsäkerhet.

Justitieråden *Glimstedt* och *Norberg* ansågo likaledes uttrycket »real-säkerhet», såsom saknande nödig begränsning och tydlighet, böra undvikas.

Justitierådet *Svedelius* anmärkte, att ordalydelsen i den föreslagna lagens första punkt äfvensom förslagets rubrik kunde föranleda den origtiga uppfattningen, att låneafstal och borgensförbindelser, som i strid med föreskrifterna i denna lag blefvo ingångna, skulle vara ogiltiga och således ej kunna genom lagsökning eller rättegång göras gällande, hvarför justitierådet hemställde, att till förebyggande af missförstånd i nämnda hänseende förslaget måtte på lämpligt sätt omredigeras. I afseende å redaktionen erinrade justitierådet vidare, att orden »under styrelsens förvaltning ställda» kunde såsom öfverflödiga utgå samt att ordet »real-säkerhet» vore ett främmande uttryck, hvilket lätt kunde missförstås och hvars införande i svenska lagspråket syntes föga tjenligt. Då i förslaget omtalades »pant af statens, allmänna hypoteksbankens eller dermed närmast jemförliga obligationer, eller annan realsäkerhet», vore fara värdt, att genom det sammanhang, hvaruti nämnda ord sålunda förekomme, dess rätta betydelse kunde blifva för mången alldeles bortskymd.

In fidem
Carl Boheman.

Vidimeras ex officio

Fredrik Zethelius.

Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7
mars 1890.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern friherre ÅKERHIELM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve LEWENHAUPT,
Statsråden: friherre VON OTTER,
 WENNERBERG,
 friherre PALMSTIERNA,
 friherre VON ESSEN,
 friherre ÅKERHIELM,
 ÖSTERGREN,
 GROLL,
 WIKBLAD.

Chefen för finansdépartementet, statsrådet friherre von Essen anmälde i underdånighet högsta domstolens jemlikt Kongl. Maj:ts beslut den 6 december nästlidet år infortrade yttrande öfver upprättadt förslag till lag angående inskränkning i behörigheten att undfå lån af sparbanks medel eller att för sådant lån ingå borgen.

Efter att hafva redogjort för innehållet af detta yttrande anförde föredragande departementschefen:

»I öfverensstämmelse med hvad högsta domstolens flesta ledamöter hemställt, har rubriken till den föreslagna lagen blifvit sålunda förändrad, att lagen erhållit formen af ett tillägg till förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875.

I det till högsta domstolens utlåtande remitterade författningsförslaget var inrymdt direkt förbud för ledamot eller suppleant i sparbanks styrelse samt för tjensteman vid sparbanken att såsom löftesman ikläda sig betalningsansvar för lån hos sparbanken och för sparbanks-tjensteman derjemte förbud att såsom låntagare ikläda sig sådant ansvar. Inom högsta domstolen har blifvit erinradt, att dessa stadganden kunde föranleda ovisshet, huru vida låneafstal och i synnerhet huru vida borgensförbindelser, hvilka i strid med sagda föreskrifter blefve ingångna, lagligen skulle kunna göras gällande eller, såsom ingångna af dertill obehöriga personer, anses sakna giltighet, hvarjemte anmärkts, att förbuden kunde på åtskilliga sätt kringgås. Då dessa anmärkningar icke torde kunna fränkännas giltighet, hafva hithörande bestämmelser på sådant sätt omredigerats, att förbudet för vissa personer att ikläda sig betalningsansvar för lån hos sparbanken blifvit utbytt mot ett förbud att af bankens medel utlemna lån mot skuldförbindelser, för hvilkas uppfyllande bemälda personer stode i ansvar, i sammanhang hvarmed likväl, af skäl, som jag strax går att angifva, förbudets omfattning undergått viss inskränkning.

Det ursprungliga författningsförslaget upptog, jemte förut omförmälda förbud för ledamot eller suppleant i sparbanksstyrelse att ikläda sig borgensansvar för lån hos sparbanken, äfven den begränsning af bemälda personers lånerätt hos banken, att lån till dem icke finge utlemnas utan emot säkerhet af antingen in-teckning i fast egendom inom hälften af medeltaxeringsvärdet för de tio sista åren å landtfastighet eller inom halfva brandförsäkringsvärdet å stadsfastighet, eller pant af statens, allmänna hypoteksbankens eller dermed närmast jemförliga obligationer, eller annan realsäkerhet, som sparbankens styrelse pröfvade vara fullt betryggande mot förlust.

Hvad först vidkommer de särskilda slag af in-teckningar, som må kunna godkännas som säkerheter i nu ifrågakvarande afseende, hafva fyra justitieråd ansett, att i fråga om stadsfastighet taxeringsvärdet icke borde lemnas utan beaktande, utan fastmer läggas till grund för in-teckningens bedömande, så att brandförsäkringsvärdet endast i det fall toges till måttstock, att samma värde understege taxeringsvärdet. Medgifvande, att då fall icke sällan förekomma, der af en stadsfastighets hela värde värdet å åbyggnaderna endast utgör en ringa del och brand-

försäkringsvärdet å dessa byggnader således icke utgör någon tillförlitlig måttstock för bedömande af fastighetens värde, hänsyn jemväl under någon form lärer böra tagas till det uppskattade taxeringsvärdet, kan jag likväl icke biträda den af justitieråden uttalade mening, att vid bedömande af fastighetens lånevärde hänsyn skulle tagas till det af nyssnämnda båda värden, som är lägst. Oafsedt det nyss antydda fallet, att brandförsäkringsvärdet stundom kan representera endast en obetydlig del af fastighetens hela värde, synes mig den af justitieråden föreslagna bestämmelsen väl sträng i jemförelse med de i andra analoga fall gällande föreskrifter, i hvilket hänseende jag tillåter mig erinra derom, att, enligt § 13 mom. 2 i nådiga kungörelsen angående enskilda banker med rätt att utgifva egna banksedlar den 12 juni 1874, såsom grundfondshypotek godkännas skuldebref, intecknade uti fastighet i stad inom hälften antingen af brandförsäkringsvärdet eller af sist fastställda taxeringsvärdet. Genom en motsvarande bestämmelse torde äfven i nu föreliggande fall tillräcklig trygghet kunna anses beredd, hvarför förslaget blifvit i sådant syfte i denna del omredigeradt.

Beträffande de säkerhetshandlingar, som, jemte inteckningar af förut angifven beskaffenhet, skulle få antagas såsom pant för lån till ledamot eller suppleant i sparbanksstyrelse, hafva två justitieråd ansett erforderligt, att samma handlingar närmare bestämdes än i förslaget skett, hvarjemte högsta domstolens flesta ledamöter anmärkt, att uttrycket »realsäkerhet» vore sväfvande och lätteligen kunde missförstås. Då grunden till den enligt förslaget åt ledamot eller suppleant i sparbanksstyrelse medgifna rätt att mot vissa säkerheter undfå lån af sparbanks medel naturligen varit den, att den lemnade säkerhetens beskaffenhet komme att göra lånetransaktionens trygghet oberoende af låntagarens soliditet, hvarigenom hans personliga ställning till banken komme att för lånefrågan sakna betydelse, ligger uppenbarligen största vikt derpå, att på nämnda säkerheter ställas sådana fordringar, att de i och för sig äro fullt betryggande mot förlust. Att på ett tillfredsställande sätt angifva de säkerheter, hvilka kunna för ändamålet godkännas, är emellertid förenadt med icke obetydlig svårighet. Då man icke billigtvis lärer böra allenast till statens och allmänna hypoteksbankens obligationer inskränka antalet af de värdepapper, som jemte vissa inteckningar kunna i nu ifrågavarande afseende godkännas, låter det sig svårigen göra att uti författningen uttryckligen uppräknas de säkerheter, som utöfver de nyssnämnda få antagas, utan måste en viss pröfningsrätt inrymmas åt bankens styrelse. Å andra sidan är nödigt, att för denna pröfningsrätt uppdragas så trånga gränser, att icke god-

kännandet från styrelsens sida af ett underhaltigt papper må kunna försvaras med åberopandet af styrelsens subjektiva åsigt, att säkerheten varit fullgod. Med afseende härå och då särskild vigt ansetts ligga derpå att utesluta papper, hvilka endast innefatta namnsäkerhet, har det hithörande stadgandet så formulerats, att såsom säkerhet i det afseende, hvarom nu är fråga, skulle få antagas, jemte inteckningar af förut angifven beskaffenhet, statens eller allmänna hypoteksbankens obligationer eller andra värdepapper, hvilka med afseende på säkerheten äro närmast dermed jemförliga.

Den förändrade formuleringen af ifrågavarande punkt, hvilken måste anses komma att medföra full trygghet mot godkännande af underhaltiga papper, föranleder mig emellertid att ifrågasätta ändring äfven i en annan del af det ursprungliga förslaget. Detta innefattade, såsom jag redan nämnt, ovilkorligt förbud för sparbankstjensteman att erhålla lån i banken. Om, såsom på giltiga grunder kan antagas, de nu föreslagna bestämmelserna komma att uppfylla sitt ändamål att göra låntagarens personliga ställning till banken betydelselös för lånetransaktionen, synes konsekvensen fordra, att tillämpningen af samma bestämmelser utsträckas jemväl till lån, för hvilka sparbankstjensteman iklädt sig betalningsansvar. I öfverensstämmelse härmed har ock nyssnämnda förslag blifvit ändradt.

Jag hemställer, efter samråd med chefen för kongl. justitiedepartementet, att Eders Kongl. Maj:t tacktes föreslå Riksdagen att i enlighet med det sålunda omarbetade förslaget antaga lag, innefattande tillägg till förordningen angående sparbanker den 1 oktober 1875».

Hvad föredragande departementschefen sålunda hemställt, deruti statsrådets öfriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle nådig proposition till Riksdagen aflåtas af den lydelse bilagan litt. — — vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Hugo Malm.